

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Sądem Najwyższym (Polsko) dne 6. října 2020 –
M. F. v. T. P.**

(Věc C-496/20)

(2021/C 44/25)

Jednací jazyk: polština

Předkládající soud

Sąd Najwyższy

Účastníci původního řízení

Žalobce: M. F.

Žalovaní: T. P.

Předběžné otázky

- 1) Musí být článek 279 SFEU a čl. 160 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, ve spojení s čl. 4 odst. 3 a čl. 19 odst. 1 SEU a bodem 1 první a druhou odrážkou výroku usnesení Soudního dvora ze dne 8. dubna 2020 ve věci C-791/19 R, Komise v. Polsko, chápány v tom smyslu, že vzhledem k pozastavenému uplatňování čl. 3 bodu 5, článku 27 a čl. 73 odst. 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (zákona ze dne 8. prosince 2017 o Nejvyšším soudu, úplné znění: Dz. U. 2019, č. 825, ve znění změn) nemůže předseda Kárného kolegia Nejvyššího soudu až do rozhodnutí ve věci C-791/19 R požadovat předání spisu ve věci určení neexistence služebního poměru soudce Nejvyššího soudu?
- 2) Musí být článek 2 a čl. 4 odst. 2 SEU, ve spojení s čl. 19 odst. 1 druhým pododstavcem SEU, a zásada práva na soud vykládány v tom smyslu, že:
 - a) vnitrostátní soud má povinnost neaplikovat zákaz „zpochybňování mandátu soudů“ a zákaz „soudního zjišťování či posuzování, zda jmenování soudce nebo z něj vyplývající oprávnění vykonávat činnost v oblasti soudnictví je v souladu s právem“, jako je zákaz stanovený v čl. 29 odst. 2 a 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (zákona ze dne 8. prosince 2017 o Nejvyšším soudu, úplné znění: Dz. U. 2019, č. 825, ve znění změn), neboť zachovávání ústavněprávní identity členských států ze strany Unie neopravňuje vnitrostátního zákonodárce k přijímání řešení, která by byla v rozporu se základními hodnotami a zásadami Unie?
 - b) ústavněprávní identita členského státu nemůže zbavovat práva na nezávislý soud zřízený zákonem, došlo-li ve jmenovacím řízení před předáním jmenovacího aktu k vadám popsáním v předběžných otázkách ve věcech C-487/19 a C-508/19 a je-li předběžná soudní kontrola tohoto řízení vyloučena cíleně a způsobem zjevně odporujícím ústavě členského státu?
- 3) Musí být článek 2 a čl. 4 odst. 2 SEU, ve spojení s čl. 19 odst. 1 druhým pododstavcem SEU, zásada práva na soud a článek 267 SFEU vykládány v tom smyslu, že obsah pojmu „ústavněprávní identita členského státu“ v souvislosti s právem na soud je možno vymezit způsobem závazným pro soud posledního stupně členského státu pouze v rámci dialogu mezi Soudním dvorem a tímto soudem nebo jinými vnitrostátními soudy (například ústavním soudem) s využitím řízení o předběžné otázce?
- 4) Musí být čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU a obecná zásada práva na soud předem zřízený zákonem vykládány v tom smyslu, že soud posledního stupně členského státu zamítne návrh na předání spisu ve věci, v níž položil předběžnou otázku Soudnímu dvoru, jestliže byl takový návrh podán osobou jmenovanou do funkce soudce na základě vnitrostátních předpisů a za okolností, v jejichž důsledku ustavený soud nespĺňuje požadavky nezávislosti a není soudem zřízeným zákonem, aniž musí být nejprve vyčerpán postup, o němž je řeč v předběžné otázce ve věci C-508/19 nebo v rozsudku Soudního dvora ze dne 19. listopadu 2019, C-585/18, C-624/18 a C 625/18, A.K. a další?